

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap. MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÖTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban: A kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót és Schwarz; Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A. Bécsben: Haasenstein és Vogler, (Ottó Maasz), Schalek Henrik. Oppelik Alajos, Dukes M.; Frankfurtban: Daube G. L. és Társa; Berlinben: Rudolf Mosse; Bukarestben: Herz I. és Vazina R. hirdetési irodájában

42. szám.

BRASSÓ, Szombat, április 11-én.

I-ső évfolyam 1885.

A „Kolozsvári Közlöny“.

Brassó, 1885. április 9.

Mint a katona sorsa, olyan a hirlapíró pályája: akkor szólnak felőle, mikor nyugalomba vonul vagy meghal. Mindennapi küzdelmeit, törekvéseit nincs ki megfigyelje. . . . Olyan, mint a korallok működése, a zsurnalista tiszte. Néha csak nagy eredményeiben szembetűnő, de a kitartó, lassu, szakadatlan munkáról ki sem vesz tudomást.

És haládatlan mindennek felett!

A legtanultabb és legbornirtabb olvasó minden lelkifurdalás nélkül megkritizálja. Janusz-arcot szeretne bennök látni, mely mindnyája izléséhez elsimuljon. Ennek igen engedékeny, annak igen erős a vezércikk; ez érzelgősebb tárczát szeret, amaz gyomrából utálja a verseket. És azt nem vesszük észre, azt nem mondjuk el, azt önmagunknak sem ismerjük be, hogy a sajtó vajmi száz-ezerszer adott irányt gondolkodásunknak, vetett világot tájékoztatásunkra, és vajmi sokszor védte meg legvitálisabb magán érdekeinket is. Az megharcolja a közérdek harczát, perlekedik hatóságainkkal, szembeszáll hatalmas egységekkel, megtámadja a széthuzót, jó sort ver a hazafiatlanon, kipellengérez az uzsorást. . . . Egy szóval őrt áll, oktat, vezérel, utat világít, védelmez, biztat, összetart, istápol.

S mindezt kétszeresen el lehet mondani a magyar sajtóról, melynek publikuma bár kisebb, multja bár nem régi, de a mely tisztében lelkesedéssel, buzgalommal jár el s éjjelnappal törhetlenül rést áll.

A magyar hirlapirodalom történetében lélekemelő jelenség gyanánt lesz megörökítendő az az egyöntetű, összevágó felfogás, melylyel a magyar sajtó az ugynevezett nemzetiségi kérdést mindenha tárgyalta. Ember lehet akárki, akár tót ember, akár oláh ember, akár német ember, de mint polgár Magyarországon csak magyar lehet. Ez a dogma, melyből nem alkuszunk sem Budapesten, sem Debreczenben, sem Kolozsvárt. Egyetért annak igazságában a kormánypárti és ellenzéki sajtó, akár magyar nyelven, akár német nyelven nyomtassák azt a lapot.

És sajtóságos! a nemzetiségi kérdés fárasztó küzdelmének nehezebb része a provincia hirlapíróinak jut. A fővárosi sajtó túl-

halmozott teendők és közlendőkkel, annyira, hogy ezekről egy-egy eklatánsabb eset alkalmával vesz csak tudomást. Mikor például Besztercze-Naszód vagy Szeben megye neveltenkedik, ekkor egy-egy vezércikkben vagy leggyakrabban egy-egy referátumban hozzászól a dologhoz, a míg az napirenden van, a míg érdekes, kapós; aztán pihenni hagyja: Isten viselje gondját! — Még az „Egyetértés“ is, s ez nagyon elbúsító dolog nekünk, több tájékozottsággal beszél a női viselet vagy a jogászbál uralgó hölgyruha-szineiről, mint eme kérdésről. Így aztán nem is marad egyéb hátra, mint nekünk, erdélyi hirlapíróknak, saját erőnkön megbirkózni a dologgal.

És itt kezdődik e soroknak tulajdonképeni tárgya.

Mert e nagy, ezen önérzetes és férfias küzdelemben nincs lap, mely bővebben kivenné osztályrészét, nincs, mely ernyedetlenebbül üldözné a nemzetiségi agitátorokat, nincs, mely több odaadással ismertetné üzeneteit, mint a „Kolozsvári Közlöny“.

És nekünk jól esik ezt elmondani; egy-szer, mivel a megérdemelt, becsülettel megszolgált elismerés szavait egyenesen provokálja részünkről a „Kolozsvári Közlöny“, s másodszor, mert úgy látszik, egyedül a „Kolozsvári Közlöny“ az az organum, mely midőn a nemzetiségi kérdés nagy horderejével számol, nem is tartja fárasztónak a dologgal mindig kurrenciában lenni s a publikum figyelmét ébrenségben tartani.

Ügyel a Nagy-Szebenben, Brassóban történőkre; ellenőrzi Besztercze-Naszód, Küküllő vármegyét; ostromozza Vajda Lászlót, Slavicit és Kozma Párthent; nem felejtkezik el a Gazetáról, a Kronstädter Zeitungról; tudja, hogy mit csinálnak Turóc-Szt.-Mártonban épp úgy, mint Balázsfalván! — És mindezt üdén, frissességgel, szívóssággal teszi, hogy ne mondjuk azzal a lelkesedéssel, mely a művész te-remtését szokta jellemezni.

Ezeket akartuk elmondani — nyíltan és egyenesen. Dicséret nélkül.

Azon a pályán, mit hirlapírásnak neveznek, sok a gyanúsítás, a közöny, a tövis, a rög. Ritkán mondják meg az őszinte elismerés egyenes mondását.

Mi pedig azt akarjuk a „Kolozsvári Közlöny“-nek elmondani, hogy — bármi csekély

legyen is a mi szavunk — arra a pályára, melynek megfutott közeit a nemzetiségi harczokban irt cikkei jelzik mértföld-mutatóként: önérzettel, elnyugvással, férfias önbecsérzettel tekinthet vissza bármikor!

És midőn mi a „Kolozsvári Közlöny“-nek elismerést mondunk, midőn törekvéseihez kitartást kívánunk: példájából egyuttal önbizalmat meritendünk ostromolt helyzetünk nyomorúságai között, hogy tisztünknek mi is annyi odaadással és erővel megfelelhessünk.

Sajgó.

Főrendiházi reform. A képviselőház huszonegyes bizottsága ápril 9-én megkezdte a főrendiház által a főrendi reform törvényjavaslaton tett módosítások tárgyalását. Irányi Dániel, Szontágh Pál, Szilágyi Dezső és Apponyi Albert határozottan elvetették a módosításokat; Csáky, Jókai Mór s Tisza Kálmán miniszterelnök hosszabb és tárgyalagos beszédben kelték a módosítások védelmére.

A vámnovella ügye. A külügyi hivatalban 8-án délután 2 órától 4-ig folytatták a közös miniszterek, továbbá az osztrák és a magyar kormány tagjai a tanácskozást. A két kormány abban állapodott meg, hogy a vámnovella ezuttali tárgyalásától most eltekint, miután az osztrák kormány annak tárgyalását a birodalmi tanácsban most keresztülvinni nem tartja czélszerűnek. A magyar kormány részéről a képviselőház közgazdasági bizottságának ülésében erre vonatkozólag nyilatkozat várható. Tisza Kálmán, gróf Szapáry Gyula, gróf Széchenyi Pál miniszterek és Matlekovits államtitkár 9-én este visszautaztak Budapestre.

Az angol-orosz háború. Jó forrásból hallatszik, hogy az angol kormány nem tartja kielégítőnek az orosz választ az afgán kérdésre nézve s azért válaszában kifejezésre is juttatta, hogy szigoruan ragaszkodik korábbi jegyzékében elfoglalt álláspontjához. A »Daily Telegraph« azt írja, hogy az angol kabinet úgy tekinti az orosz választ, mint az angol javaslatok elvetését. A »Morning Post« is azt mondja, hogy a válasz egyáltalán ki nem elégítő s üres szavaknál egyebet nem tartalmaz. A »Standard« szerint korai volna ugyan a tárgyalások megszakítását jelezni, de a helyzet igen válságos. — A »Pol. Corresp.« hire szerint Péterváron folyton szaporodik a háború-párt, mely a konfliktust Angliával elkerülhetlennek s erre épen a mostani időt legalkalmasabbnak tartja. — A »Standard« úgy értesül, hogy a tárgyalások Anglia és Oroszország közt közel állnak a megszakításhoz.

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Temetőben.

Késő őszi délután van,
Temetőn, sírok közt járok;
Fejűin a bús síroknak
Repkénykoszorúk s virágok. . . .

Késő őszi hervadás közt
A sírhalmokon tavasz van:
Hajh! itt oly pazar az élet
Koszorukban, virágokban!

Hanem, míg a szívek égtek,
Melyek most ott lenn enyésznek:
Akkor hagyta dűlni őket
Fájdalomnak, kínnak vésznek.

Most, mikor már ott hamvadnak,
Jó virággal, — milyen gúny ez!
Koszoru, öröm, virágok:
Mikor a szív már nem érez! . . .

Szőllősy Nina.

Mit sottognak az én bokrétám virágai?

Ti kételkedők, kik az istenség szikráját érezve magatokban, azt hiszitek, hogy csak egyedül vagytok a természet teremtményei között, kik gondolataitokat szavakba önteni, érzelmeiteknek tagolt hangokban kifejezést adni képesítettek, s még azt sem hiszitek,

hogy a fülemile bús dalában a csalódott szerelem keservét zengi el, a gerle bűgésében a boldog szerelem ömlengéseit jelzi, a pacsirta magas röptében örömdalt zeng a kikeletnek, a fűrj a pitymallatot üdvözli »veréseivel«, — szóval, kik a természetnek szavát nem hiszitek, jöjjetek hozzám, tekintsétek meg az ő kezei által összekötött bokrétámat, halgassátok meg, mit sottognak az abban összeillesztett virágszálak, s hajlatok meg a természet előtt, értsétek meg annak hangját, tanuljátok megismerni a nagy művészt, mely a bős viharok zúgó morájában, a fülemile bájos dalában, s a kis nefelejcs sottogásában egyformán a szívhez szól, tudatva azzal, hogy a hangot, az érzelmet kifejezését nem kizárólagos tulajdonul adta azon teremtményének, mely fölemelt fölél, büszke öntudattal jár-ke, észre sem véve, mit körülte beszél a természet saját hangján!

»Szendén, elvonulva a világ zajától, feslenek fel szirmaim, — sottogja a kis ibolya, — igénytelen helyzetem nem vonza a nagy világot körömbé, virágom egyszerű színe nem árulja el messzire holléteimet; de ki fölkeres, keblére tűz, illatom árával áldozom fáradságáért!«

»Ártatlan, mint gyöngyeim színe, az én életem, — rebegi a gyöngyvirág; — a remény színét viselő levelek közé rejtve függesztem le apró csengőimet; nem, mintha az ártatlanság büszkén, fölemelt fö-

vel nem járhatna, nem! hanem, mivel az ártatlanság fő jellemvonása a szerénység; szerényen meghajtom fejemet, s kebledre tűzve, tiéd rövid életem, tiéd a szende gyöngy, melyen a természet harmat-könye csillog s kicsalja belőle az andalító illatot, mely magával ragad az ábrándok néma világába!«

»Légy állhatatos, apró csillagu virágaim színe lebegjen mindig szemed előtt; a feledést, ez ember gyöngöséget vetkőzd le magadról s ne felejts! — sugja fülembe a kis nefelejcs. — Mint csillag-alaku szirmaim koronámat, fonják körül éltedet a mult emlékei, s ha hervadnak annak egyes szálai, frissítsd fel az emlékezet harmatával. A barátság, szeretet, szerelem, e három szent érzést soha se vonja be az idő átláthatlan lepellel, hogy lelki szemeid nyíltan tekinthesselek vissza a leélt multra, s erőt szerezhess abból az elfátyolozott jövőre. Oh, kérlek, ne felejts soha!«

»Bibor palástba burkolt végzetem, ti elneveztek a virágok királyának; keblére tűz mindenki, ki csak hozzám fér, s aggódva nézi, ha a forró nap heve elhervasztja, letépi szirmaim! — panaszkodik a rózsá. — Bibor palást, királyi fény, illatár, miért? Hogy a hervadás annál fájóbb legyen! Ma még teljes fényben állok előtted, holnap egyenkint hullnak el szirmaim, elvész illatom, s csupán töviseim maradnak fenn számodra. Életem rövid, tanulságos. Feselő bimbó voltam, tele reménnyel a jövő iránt. Fejlődött virág

Bukarest és Budapest.

Bukarest, 1885. április 8.

Nem ujság az, hogy a bukaresti román sajtó hatalmasan nekidül a magyar nemzetnek s fővárosnak. De annyit, az igaz, rég nem foglalkozott Budapest fővárossal, mint most egy rövid idő óta. Persze, a mi jó románjainknak sehogy sem fér a begyökbe, hogy Budapest az országos kiállítással Európa szerte nagy furoret fog csapni, a magyar nemzet jó hírnevét ez által emelni. A jó román atyafiak irigykednek Budapestre, azért lármáznak annyit.

Nagyon kapóra jött tehát nekik az a »keleti pavillon«, mely a kiállítás területén felállított, a melyben Románia is képviselve lesz. Ez ügyben járt a mult nyáron itt gróf Zichy Jenő, a ki nemcsak a miniszterekkel konferált ez ügyben, de Károly román király által is fogadtatott, a ki tudtunkkal a legjobb eredménnyel távozott innen, sőt, ha jól emlékszem, a királyné még saját műveivel is megajándékozta őt.

Nem áll tehát az, hogy Magyarország ignorálta volna a román kormányt s általában Romániát. De hogy mindennek daczára miért vonult vissza a román kormány e kiállítástól, azt nem is sejthetjük, annál kevésbbé tudjuk.

Az persze nem sokat alterálta a budapesti kiállítás rendezőit, a kik azért nem tettek le a keleti pavilonról. Sőt ellenkezőleg. A magyar kormány szakértő megbízottakat küldött be Romániába, hogy a szükséges vásárlásokat megtegyék, nehogy a keleti pavilon hézagossá, hiányos legyen.

Ez ellen most újból fellázadt a román sajtó, erősen tiltakozván az ellen, hogy Románia egyáltalában képviselve legyen a budapesti országos kiállításon. Valóban élvezet olvasni e badarnál-badarabb dolgokat. (A mi román lapjaink is ebben lelke kedvöket, a melyeket lapunk kitűnő munkatársa „Czenkalji” kísér oly éber figyelemmel. Szerk.) Persze, ezeket mind összeszedni, nagy munka volna, de nem is szükséges; hanem, hogy mégis legyen egy kis izlettető ebből is, küldök itt egy kis kivonatot a bukaresti »Unitatea Națională« című lapból.

Lássuk tehát, mit ír az atyafi!

»Mindenek előtt a magyarok ezen kiállítás alkalmával minden áron Romániát és a románokat akarják csuffá tenni. A román állam versenytársa keleten a magyar államnak. Mi románok sokkal okosabbak vagyunk, semhogy keleti kulturális missziók felett törnők fejünket; azon missziót pedig, hogy keleten egy hatalmas kulturális államot alkossunk, a mely védbástyája leend a politikai szabadságnak Európa ezen részében, ezt senki kétségbe nem vonhatja, és ezen misszio teljesítésének feltételeit magunkban bírjuk sokkal nagyobb mértékben, mint a magyarok, úgy számunknál, geographiai fekvésünknel fogva, valamint abban is, hogy nem vagyunk utalva, hogy másoknak zsarolói legyünk, hogy hatalmas államot alkothassunk.

A magyarok tehát minket kicsinyeseknek, és náluknál sokkal alacsonyabb műveltségűeknek tartanak. Így jutott eszükbe egy keleti pavillont felállítani, a melyben minket Boszniával egy sorban állítottak, országunkban tetszésük szerint vásároltak oly tárgyakat, a milyen tetszett nekik, és azon osztályban elhelyezték azokat a magyar zászló alatt. A magyarok beletolták a román államot kiállításukba, hogy kigunyolhassák, s így áthágták a nemzetközi szabályo-

lettem, bámultja környezetemnek. Elhervadok a forró nap heve alatt . . . lesz-e, ki megsiratja haláloamat?! Keblemben a szerelem illatárjával oly boldog vagyok ma még, — meddig fog ez illatár megmaradni? ki mondja meg! Minden mulandó a földön, csupán a fájdalom, a szenvedés, a bánat, mi megmarad; ezért maradnak még haláloam után is tüskéim! . . . Szoríts kebledhez, élvezd illatom — hisz az idő eljárt! ma tiéd vagyok, ma kebleden nyughatom; ki tudja, a jövő perczben nem fogja-e már csak tüském megverzeni ujjadat? . . . De félre e komoly gondolattal! — sutogja tovább, midőn a kis bokrétaból kivéve, keblemre tűztem a viruló rózsát, — félre e komoly gondolattal! most virulok, kebleden illatom kétszeresen andalító; tiéd vagyok, miért gondoljak a jövőre, midőn a jelen oly szép, oly boldogító!«

Megértetted a virágok nyelvét? megértetted a szavak jelentőségét?

Én értem, érzem azok igazságát, s meghajlok a nagy természet előtt, mely nem csupán a suttogó szellő szárnyain hozza meg kedvesünk érzelmeit, hanem kifejezi azt a virágok nyelvén is tisztán, érthetően, — csak akarjuk megérteni azokat.

Én értem e hangokat. E szavak az ő lelkének visszhangjai, s mélyen szívemig hatnak és boldoggá tesznek.

Ha megérted te is a virágok suttogását, te is oly boldog leszel, mint én vagyok, ki naponta hallgatom, mit suttoznak az én bokrétaim virágai.

Csorba Palotay Ákos.

kat és inzultálják egy független országnak méltóságát. Ezen csufság ellen kell hogy revoltáljon a román közvélemény és kormány.

Nem hiszszük, hogy egyetlen egy román volna, a ki kiállitana valamit a magyar kiállításon, még ha milliókat is fizetnének neki, mert egy ilyen románt meg kellene kövezni. A román kormánytól pedig követeljük, hogy erélyesen megtiltsa a magyar kormánynak, hogy a román államot ily erőszakosan ne reprezentálja a kiállításon; ha ez meg nem történik, bűnrészesnek deklaráljuk.

Azt hiszem, ennyi elég is lesz izlettetőül, több megárthatna.

—y—

Egy elkésett válasz*)

a »Kr. Ztg.« idei 75. számában »a közönség köréből« megjelent és a szerkesztőhöz intézett nyílt levelre.

Ünnepelni valék a vidéken és csak ma vettem kézhez t. szerkesztő ur becses sorait és ama bizonyos Zaitung számát, melyből olvasom a »Freund der Wahrheit und Tüchtigkeit« kifakadásait az általam írt és »Schmähartikel«-nek keresztelt »Brassó város főerdész az országos kiállításon« című cikkkecskémre vonatkozólag. A t. szerkesztőség már megmondta nézetét a »Kr. Ztg.« szerkesztőségének, ámde én elkéstem, úgy tehát kamatokkal akarok fizetni.

A t. levelező ur szerint én, ki a kérdéses cikkkecské e b. lapokban közzétettem, jól érzem magam, midőn biztos helyről abban gyönyörködöm, hogy e lapokban megörökítém magam, ámde kénytelen kijelenteni, hogy a főerdész ur szívesen kész leszen actaszerűleg és adatokkal megvilágítani mindazon eseményeket, melyeket én a domborműven oly érzékenyen nélkülözni valék kénytelen; mindezt azonban csak az esetben, ha a névtelenség álarczát leteszem, mert csak akkor lesz képes megítélni, vajjon érdemes lesz-e velem megmérközni.

Tehát párbaj forma tollharczot szeretne a t. levelező provokálni, de csak akkor, ha én erre érdemes vagyok.

Im már e helyütt kijelentem, hogy sokkal gyengébbnek érzem magam, semmint harczbba bocsátkozhatnék, nem tollal és nem karddal. Ezt én kérdéses cikkkel elérni sem akartam, mert én nem támadtam meg a főerdész ur személyét; én csak tényeket regisztráltam, még pedig olyan tényeket, melyeket újból okmány- és számszerűleg kitüntetni teljesen szükségfelelti. Azon dolgokat, melyeket én felemlítettem, Brassón minden ember ismeri. Mindazon adatok, melyeket én felhoztam, a városi képviselőtestületben annak idején megvitatta lettek és a képviselő testület legjobban tudja, a város adófizető polgárai legjobban érzik, hogy mily szerencsétlenek voltak eddig az erdészeti hivatal összes vállalatai és többek között azok, melyeket én felemlítettem, mint olyanokat, melyek a domborműven elmaradtak. Én a főerdész ur személyét, jellemét és becsületét a kérdéses cikkkecskében nem érintettem egy szóval sem, csakis regisztráltam és illetőleg a domborművet előállított művész emlékezetébe hivtam oly nevezetes és epochális eseményeket, melyeket a dombormű még befogadhatott volna — ha megrendelve lett volna.

Akták és számok vagy adatok az általam említett és szerencsétlenül kiűtött vállalatokon többé nem váltóztathatnak. Kár volna e sötét pontokat megvilágítani (beleuchten — ipsissima verba.)

A »Freund der Wahrheit und Tüchtigkeit« nem tagadta, hogy az általam felhozott tények valódiak volnának, sőt hallgatag beismerte (e kitételt ügyvédektől hallottam), miszerint ama főerdészeti hivatali vállalatok léteztek, de levelező ur szeretné tudni, hogy ki az az ember, kinek elég bátorsága van, ha mindjárt álarczba rejtőzve is, már rég begyógyult sebeket feleleszteni. Ilyesmihez Brassón eddig nem valánk szokva. Eddig kolozsvári vagy közelebbi vidéki lapokban jajdultunk fel, de e lapokat Brassón, százsz körökben különösen, nem ismerték. Ma azonban van egy oly lap, mely »aufmischoln« fog. Vége van az eltussolás korszakának.

A magyar lap nem fog tűrni igazságtalanságot, és ha a német Schulverein meg hallgatja a »Kr. Ztg.« panaszait, meg fogja hallani a mi panaszainkat a magyar kormány, de az eltussolás nem fog többé burjánözni.

Ha magyar ember tesz ilyest, kizáratik minden verseny alól. Nem-e történt csak néhány nap előtt, hogy egy nagyobb német mű magyarra leendő fordítása határozottatott el a kereskedelmi és iparkamara által. E fordítást magára akarta vállalni egy magyar ember, ki mint író is nem megvetendő hirre tett szert.

És mi történik? A keresk. és iparkamara választmánya gyűlést tart, a kamara titkára — mint a kérdéses mű szerzője — javaslatba hozta a fordítót, ajánlja az illetőt, mint olyant, ki minden tekintetben megfelelhet a reája nehezede kötelességnek; de egyik szónok ellenveté, hogy az ajánlott »szászfaló«, tehát neki e mű fordítása nem adható. A majoritás mellette szavazott, a fordítás nem adatott senkinek, pályazati hirdetés lesz közzétéve és a fordításra egy százsz hivatalnok van kiszemelve.

Ki mert volna eddig a »Kr. Ztg.«-ban saját neve alatt vagy bár anonim egyik-másik városi ügyet szelöztetni, ha csak az illető ki nem teszi magát a megvetésnek és a lap maga a tönkremenetelnek. Hogy egyebiránt mi a »Kr. Ztg.« létfelétele, azt e b. lapokban volt szerencsém olvasni, ezzel tehát nem foglalkozom. Ámde mi az anonymitást illeti, meg kell

*) Még korántsem késelt el.

Szerk.

jegyezmem, hogy még nem értük el azt az időt Brassón, midőn nemcsak saját név alatt, de nyíltan és őszintén egyáltalán fel lehessen lépni, mert legyen az, ki ezt teszi, bármily nemzetiségű is, ki van téve az üldöztetésnek, sőt ki a megvetésnek, de ki a nagyszabedű híres esküdtszék verdiktjének. Ha egy százsz nemzetiségű ki mer lépni a sikra, rögtön rossz patriotának lesz bélyegezve és irtózik tőle a Veterschaft.

Addig tehát, míg a kereskedelmi és iparkamra, a nyugdíjintézet, a városi tanács stb. stb. százsz kezeken van, addig a sikra kilépni nem minden ember képes. Vannak embereink, kik ezt teszik és nyíltan mondják meg nézeteiket, ámde ezek független emberek és nem szorultak arra, hogy a takarékpénztárnál és előlegező együletnél a felügyelő bizottságba be jussanak és kik nem szorultak arra, hogy róluk is nyilvános ülésen azt mondják: »ez a mi emberünk, erre szükségünk van, ez a mi céljainkat előmozdítja, és gondoskodnunk kell róla, hogy legyen miből éljen.«

Én részemről anonim fogok maradni, de nem szándékozom senki személyét sérteni; én a tárggyal fogok foglalkozni és azért, mit én írok, a t. szerkesztőség mindig el fogja vállalhatni a felelőséget. A fővárosi lapokban ritkán van a cikkek alá név írva, és ha megtámadtatik a miniszterium, vagy bár ki más intézkedése, soha sem lépett fel hivatalan prókátor azok helyett és senkinek sem jutott eszébe a cikkiró nevét keresni.

Abból tehát tökét verni nem lehet, ha e b. lapok hasábjain a városi ügyek rovat vezetője az olvasó közönség előtt ismeretlen leend.

Én részemről a »Freund der Wahrheit und Tüchtigkeit« névvel dicsekvőre nem vagyok kíváncsi, de azt mégis kétségbe vonom, hogy őt e cím megilletné. Ha igen — nem irigylem tőle.

Lészen talán idő, midőn a levelező urral Bruderschaftot iszom, akkor meg is csókoljuk egymást.

—1.—

Néhány szó a postáról.

A postaintézet, mint az állam gépezetének egyik jelentékeny tényezője, tudvalevőleg folyton fejlődik. Az utóbbi időkben a postai forgalom óriási léptekkel emelkedett, mely emelkedéssel egyidejűleg az állam postajövedelme is szépen növekedett.

A postaintézet a közönség növekedő igénybevételével ennek igényeit viszont kielégíteni a közlekedés és kézbesítés lehető leggyorsabb felhasználásával folyton lépést tart a haladó korrall, s minden észlelt hiányokon segíteni hivatásának tartja.

Az országos postaigazgatóság folytonosan javítgat, csakhogy nem gyökeresen, pedig tősgyökeres reformra van szükség, hogy az intézmény testén a jellemtelen és fekélyes tisztviselők ne élődjének.

A mult és folyó évben előfordult s naponként ismétlődő nagy mérvű sikkasztások miatt a postakincstár roppant kárt szenved. A gomba-módra szaporodó sikkasztások a postaintézmény biztonságában rejlő közbizalmat és a jellemszilárd postatisztviselők erkölcsi tekintélyét szű módra rágiák, ma-holnap megsemmisítik. Segítsünk! A napról-napra növekedő forgalommal szemben a kvalifikáczióális törvényben előírt s kellő képzettséggel bíró munkaerőt kellene alkalmazni, nem pedig takarékosági szempontból zűr-zavart gyártó személyzetet.

Lám, a példabeszéd apostolának igaza van, midőn azt mondja, hogy: »olecsó husnak hig a leve.«

Az óriási felelősséggel járó postai szolgálat ellátásához megfelelő számú és tisztességes javadalmazással bíró személyzet kell, mivel azt a mostani önfeláldozó személyzettel elvégezni képtelenség.

Számoljon le az országos postaigazgatóság a munkabeosztás elvével, hiszen a mai korban a társadalom minden terén a munkaadó és munkás közötti jogos és igazságos követelmények a humanizmus elvének megfelelően a munkaidő tisztességes korlátozásával oldatnak meg.

Ha van hivatali teendő, mely szünet nélküli, pihenés nélküli erőfeszítést, pontosságot, lelkiismeretes kezelést igényel, úgy a posta az, melynek közegei éven át soha még pár napi szabadság-időt sem élvezhetnek a korlátolt létszám miatt; a napontai munkaidő (kilencz, tíz, tizenegy óráig tart) felülmúlja minden más hivatal munkaidőjének óraszámát.

Az osztrák kormány a vásár- és ünnepnapai postai szolgálatot még mult év február havában korlátozta. A napi rendes 8 órai szolgálaton túl minden órát a tisztviselőnél: 20 krral, szolgálknál: 10 krral jutalmazza; nálunk az ily kedvezmények az éji homályban késnek!

Oh! a nyomorultul fizetett és szegény anyagi viszonyokkal küzdő postatisztviselők tudomásunk szerint nem mások, mint az üldözött sorsnak, hivatalnak és a nagy közönségnek martirjai.

Hol, melyik hivatalnál gyakorlandó oly szigorú ellenőrzés, mint a postánál?

Hiszen a nyomorultul fizetett postahivatalnok százszekre menő pénzkészletet kezel hiányos ellenőrzés mellett.

Szigorubb ellenőrzést kell életbeletetni minden kincstári és nem kincstári postahivatalnál.

Sürgősen kell szervezni az ellenőri állásokat. Az ellenőri tiszttel, a postai szolgálat minden ágában kintű járassággal bíró, jobban mondva a legképzettebb tisztviselők bizandók meg működési pótlékkal.

A legnagyobb felelősséggel járó pénztári, valamint az igen fontos kocsipostai szolgálatot kizárólag feddhetlen előéletű, jellemzilárd és kipróbált tisztviselők végezzék. — A vasuti meneteknél, illetve a mozgópostai teendők végzésére elegendő számú becsületes és tiszta jellemű tisztviselők, altisztek ellenőrző közegek felügyelete alatt alkalmazandók.

A vasuti állóhelyeken a tartózkodást a leadandó és átveendő anyagok mennyiségéhez képest kellene szabályozni, mivel jelenleg a mozgótisztek és altisztek a gőzsjelzésére a nagy munkát pontosan és lelkiismeretesen elvégezni nem képesek.

A sok ide-oda kapkodás által a pénzes-zsákok, kocsipostai küldemények, levélzsákok és levélsomagok vagy tévesen jegyzékelve dobatnak le, vagy tulszállítatnak, miből igen sok zűr-zavar, irka-firka, költséges távirat váltás és az az elmaradhatatlan, áldatlan pénzbiroság származik.

Hatalmas fejlődésnek örvendő postaintézmény jól felfogott érdeke sürgősen követeli, hogy egy kimerítő, a kezelés és szolgálati viszonyokat tüzetesen tárgyaló »Postai szolgálati utasítás« című munka rendeztessék sajtó alá, mert a mostani szabályrendeletek tömkelegében a tisztviselők eligazodni egyáltalában nem tudnak.

A szolgálati és kezelési viszonyok rendezése, illetőleg az elodázhatatlan tősgyökeres postai szervezés mikénti keresztülvitelére vonatkozólag igen kíváncsok hogy báró Kemény Gábor közlekedésügyi miniszter ur az ország összes kerületi postaigazgatóit és a mozgópostai főnököket a fővárosba tanácskozással végett behívja.

Szakítsa a postafőigazgatóság az ósdi szervezettel, emelje fel a postatisztviselők létszámát, szervezze az ellenőri állásokat, töltsse be a főtiszt helyeket, adjon a postaintézet összes személyzetének (különös tekintettel a kezelő személyzetre) a jelenlegi csekély fizetés helyett jobb fizetést (legalább a monarchia tulsó részében az 1873. év óta érvényben levőhöz hasonló), szabályozza az előmenetelt kedvezőbben két évről-két évre, mivel a postai szolgálat az összes állami szolgálatok között talán legterheesebb.

Ezek volnának a legsürgősebb teendők, ennyit haladék nélkül tenni kell, mert az eddigi mulasztás is nagyon kezdi megbosszulni magát.

0.

Irodalom, művészet.

Pár nap előtt zene- és szavalati estély tartott a helybeli Vautier féle nevelőintézetben. A teljes számmal képviselt intézeti tanító-személyzetek kívül mintegy 5' zenetanító és szakember, s 50—60 műpártoló jelent meg emez estélyen, mely a legsikerültebbek egyike vala, s mely elvitázhatatlanul szép, tiszta fényben tüntetett föl úgy az intézetet, mint annak művészi érzelmű, derék tulajdonosát és vezetőjét, Vautier kisasszony ő ngát.

A hat számból álló műsornak minden egyes tételét — kivéve a negyediket — csupán az intézeti növendékek töltötték ki. Mintegy 30-an álltak körül a zongorát, melyet Jaschik Gy. karnagy ur, az intézet derék ének-tanítója, a tőle már megszokott művészi gyakorlottsággal kezelt. A növendékek a legizlősebb, de szembetűnően egyszerű öltözékben jelentek meg s Courschman »Delirambo« —, valamint Kücken »Mein Herz ist im Hochland« című mű-énekdarabjait kifogástalan alaposzággal adták elő. — A Malcher M. helybeli kereskedő ur kedves leánya által szavalt »Les souvenirs fanée« — című költemény természetesen hangon s helyes hanglejtéssel lön előadva. — Meglepő praecisitással játszták el Beethoven D-dur négyesét a helybeli polgármester Brennerberg urnak a zenében már is feltűnően művelt leányai hegedűn, brácon és csellón, míg a zongorai részzel Hugo L. intézeti növendék aratott nagy dicsőséget. — Ezek után Murgulescu K. és Alexandrides M. kisasszonyok énekeltek egy duettet, mely szünni nem akaró tpusokat idézett elő. M. k. a. finom, kellemes sopran s A. k. a. erőteljes, tiszta alt-hangja igazán érdekes jelenség s alapos készségségök és biztos fellépésök méltán kiérdemlé a köz-elismerést; ők az intézetnek valóban szépműnyű növendékei . . . Csak előre! . . .

Vautier k. a. ő nga, mint már többször tevő, ezuttal is kellemes meglepetésben részesíté a hallgatókat. Megszerezte ugyanis s előadatta Krause A. »Ilse hercegnő« című legujabb tündér-meséjét, melyben a legszebb magán-, kettős- és négyesdalok gazdagon váltakoznak. Jaschik Gy. ur könnyűded, korlátot nem ismerő, művészi zongora-játéka, Brennerberg V. k. a. nyugodt, szép készségre valló gyönyörű énekeik még érdekesebbé tevék emez operette-szerű, különben is remek dal-mesét. Ez volt az estély koronája; ebből lelete megítélni, miszerint a Vautier-féle intézetben a zene- és dalművészet kiváló mértékben kultiváltatik. »Ilse hercegnő« tündérmese tartalma különben igen egyszerű, de a benne előforduló dalok s a zongora-rész művésziek, míg a szöveg nyelvezete költői. Az egésznek betanítása és betanulása roppant fáradságba ke-

rülhetett s a minden várakozást fölülmuló eredmény tanítót és tanítványt egyaránt dicsér.

Köztudomású dolog, hogy Vautier k. a. ő nga a szó legszebb értelmében zene- és dalbarát, s nála az ember ugyyszólva az ének és zene tudásán kezdődik. Ki sem nem énekel, sem a zenét nem kedveli, az olyan növendéktől nem sokat vár ő nga; azért nagy gondot fordít arra, hogy minden növendékében felébressze a dal és zene iránti szép érzéket. A kiből pedig hajlamot észlel eme művészetek iránt, az az ő körében bizton sokra viendi, miről a szóban levő estély is mindenkit teljesen meggyőzött. De a dal és zene ilymőrvü kultiválása épen nem történik a többi tantárgyak rovására, miként azt a »Kr Ztg.« tudósítója megjegyzé, — ellenkezőleg! Vautier k. a. ő nga ugy van meggyőződve, hogy a dalmok és zenész lelke legfogékonyabb a szép, jó és nemes iránt, s ki szívből énekel és érzéssel zenél, az bármi egyebet is több, nagyobb eredménynyel tanul. S ebben sok igazság van! B.

Helyi és vidéki hírek.

Az erdélyi közművelődési egyesület alakuló gyűlésére városunkból a tegnap esti vonattal elutaztak: Gödri János, Harmath Lajos és lapunk felelős szerkesztője. Dr. Weisz Ignác már néhány nappal ezelőtt utazott el.

Színészeink még nem érkeztek meg s így a holnapra hirdetett előadás nem lévén megtartható, Borsodi Vilmos, a társulat művezetője lapunk utján is értesíti a közönséget, hogy közbejött akadályok miatt az első előadás csütörtökre április 16-ára halasztatott, midőn mulhatatlanul a »Nap és hold« című komikus operette kerül színre. A közönség megnyugtatására közöljük, hogy a társulat csak azért késett eddig, mert állítólag utolsó állomásukon, Déváról nem akarják a színpártolókat elbocsátani, míg még vagy két előadást nem tart. Ez mindenesetre jó jel az ígérkező élvezetre, s egyelőre elég ajánlás a társulatra nézve. Vederemo!

A helybeli polgári kereskedelmi testület mint ipartársulat szakiskolájának nyilvános vizsgái vasárnap, folyó hó 12-én délelőtt 1/2 9 órakor a polgári iskola (»Nap«) helyiségében tartatnak meg, melyre a testület tagjai, a szülők és az ügy iránt érdeklődők tisztelettel meghivatnak.

A földmérési munkálatok Brassó város és erdeinek területén tudvalevőleg kezdetüket vették s több ponton, hegyeken, keresztútakon láthatók a vállalkozó mérnökök által e célból felállított póznák és ezölöpök. Ma már mindenki tudja, hogy e jelek minő fontossággal bírnak a földmérésre nézve s azok kimelésére a város lakói egy a tanács által közzétett hirdetmény által figyelmeztettek is. E helyen csak ismételtén ajánljuk a lakosság figyelmébe, hogy tehetségük szerint jóakaratu felvilágosításokkal, utbaigazitással segítségére legyenek a működő mérnököknek nehéz munkájukban s óvakodjanak azokat pajkosságból félrevezetni, vagy a jelző-póznák és ezölöpök megrongálása által a munkálatokat akadályozni, annál is inkább, mert az ilyen szándékos kártételek elkövetői 3 napig terjedő elzárási és 100 frtig terjedhető pénzbüntetéssel sújtatnak. Különösen óvandók a cselédek, tanoncok és iskolásgyermekek uraik, gazdáik és szülőik által, kiknek kötelességük volna azokat e felől felvilágosítani s kimelésre inteni. — A mérési munkálatokat mi is figyelemmel kísérjük s annak folyamáról és eredményről értesíteni fogjuk olvasóinkat.

Dr. Kóponyi Ede helybeli képzett s szép tehetségű orvos, a kin — állítólag napszúrás következtében — már több ízben mutatkoztak az elmebetegség jelei, tegnap ismét megőrült s tébolyában annyira dühöngött, hogy szentlélek-utczai 107. számú lakásáról csak négy rendőr felügyelete mellett volt eltávolítható. Mint hirlík, a nagyszebeni tébolydába szállítják, a mi igen helyénvaló is, mert míg egyfelől gyakori rohamai által közveszélyessé is válhatna, addig másrészt sikerülne talán a tehetséges orvost hivatásának és a társadalomnak ismét visszaadni.

Apagyilkosság. Wranau morvaországi búcsu helyen vasárnap borzasztó bűn követtetett el. Schebek Ferenc ottani 48 éves kereskedő nejével folytonos viszályban élt s gyakran tetleg is bántalmazta. Néhány évvel ezelőtt Schebek fiával, Eduarddal a tengeren tul akart szerencsét próbálni. Fiával együtt tehát Hamburgba utazott, honnét azonban csakhamar visszatért. Utóbbi időben az atya és fiu közti viszony igen meglazult s a fiut különösen a rossz bánásmód bosszantotta, melyet atyja tanusit anyjával szemben. E bánásmódot nem bírta már nézni, s azért elhatározta, hogy Wranau lakó nagyanyjánál vész lakást. Vasárnap este nyolcz órakor ez utóbbi lélekszakadva jött haza s elmondta unokájának, Eduardnak, hogy atyja ismét veri anyját. Eduard dühösen ragadott föl egy terecort, atyja házába rohant s atyját egy üvegajtón keresztül lelőtte, úgy, hogy a szerencsétlen ember hol tan roskadt össze. A golyó szívet furta át. Ezután a gyilkos még 106 frtot, egy arany órát s egy revolvert rabolva, megszökött.

Nőrablás Budapesten. F. hó 8-án éjjel egy fővárosi lakos a népszínházból nejével hazafelé ment; az Illés-utczában négy ismeretlen férfi késekkel fölfegyverkezve támadta meg s nejét erőszakkal elragadták tőle. A férfi eleinte ellenszegült s rendőrért kiáltott, de miután késekkel fenyegették, jobb-

nak látta elhallgatni, a négy ismeretlen egyén pedig nejével az éj homályában eltűnt. — Az esetet még az éjjel följelentette a rendőrségnél, honnét ki is küldtek ket lovasrendőrt a tettesek nyomozására, de azok eredmény nélkül voltak kénytelenek visszatérni.

Rosk kimeneteli lövöldözés. Egy társaság husvét vasárnapján azzal töltötte az időt Czinfalván, hogy Flaubert-féle fegyverrel czélba lövöldözött. A czéltáblánál állott Köpe Dezső, a soproni áll. főreáliskola tanára s épen a lövéseket jegyezte, midőn N. gyárigazgatónak a fegyvere véletlenül elsült s a tanárt megöltte. A golyó Köpének a jobb vállán keresztül hatolt s a hát gerincében akadt fenn. A beteg állapota aggasztó, bár Bécsből hívtak hozzá egy hirneves sebészt.

Jön a kolera. Párisból ápril 8-iki kelettel hivatalosan jelentik, hogy a kolera ismét kitört Spanyolországban.

Betörés. Itteni bolonyai Gácsmajorban egy redőnyözött utca-ajtó lakatostul feltörtetett és ellopott. A lakat be volt zárva, kilincs csak a belső oldalon, a ravasz ki volt véve. A tettes valószínűleg lóval és szekérrel volt. A ki nyomra vezet, jutalmat kap.

Ingatlanok birói árverezése április hó 16-áig.

Brassóban a telekkönyvi irodában. F. hó 10-én 9 órakor Nagy Samu és neje Rózának Brassóban, Bolonya 226a és 226b házszám alatti telkük 2400 frt. kikiáltási ár mellett. Birói kiküldött Nemes Péter kir. közjegyző.

Ujfaluban a községi irodában. F. hó 11-én d. e. 9 órakor, Bugnár Jakabné Tyivának az ujfalusi határon levő 439. hrszámú ingatlanbéli jutaléka 160 frt. kikiáltási ár mellett. Birói kiküldött Borsos Zsigmond bir. vjhjtó.

Apácán a községi irdában. F. hó 15-én d. e. 9 órakor Kovács Mihály és társainak, Apácza község határára levő ingatlanai 287 frt. 70 kr. kikiáltási ár mellett. Birói kiküldött Langer Ede bir. vjhjtó.

Ó-Tohányban a községi irodában. F. hó 15-én d. e. 9 órakor Dregán Anna szül. Boitának az ó-toháni határon levő ingatlanai 55 frt. kikiáltási ár mellett. Az árverezést a zernesti kir. jbság fogatosítja.

Bácsfaluban a községi irodában. F. hó 15-én d. e. 9 órakor Dima Alexának a bácsfalusi határon levő ingatlanai 83 frt kikiáltási ár mellett. Az árverést a hosszufalusi kir. jbság fogatosítja.

Alsó-Moeesen a törösvári irodában. F. hó 16-án d. e. 9 órakor Duicu Toma-nak az alsó-moeesi határon levő ingatlanai 46 frt kikiáltási ár mellett. Az árverezést a hosszufalusi kir. jbság fogatosítja.

A szerkesztő postája.

Bukarest. Nagyon régen hallatott már magáról valamit. Aztán a lapot sem kaptuk igen régen; más oldalról is hallottunk ez irányban panaszt.

Sz. K., Alsó-Rákos. Nagyon kérnők, ha az illetőket figyelmeztetni szives volna, hogy az aláírás egy évre történt. Szívélyes üdvözlötünket!

B. S., Prededl. Mi az oka annak, hogy Predeálon megrekedtünk? A többiek nem igen jöttek, pedig egy évre irták alá. Kérjük, legyen szives utána nézni. Köszönet már előre. Nemsokára kirándulunk a tudvalévő ügyben. Ha bejő Brassóba, legyen szives minket meglátogatni. Üdvözljük.

K. S., Bodola. Nagyon jó volna, ha kegyed ismét mozogna az illetőknél. Különben még szerdán magánlevél is megy ez ügyben.

P. K. és F. B., Budapest. Önöknek levél ment, kérünk sürgős választ.

B., Bácsfalu és K. Á., Türkös. Kérjük, sziveskedjenek az átküldöttet mielőbb hozzánk visszajuttatni, tájékozás végett szükségünk van reá.

Piaczi árak

Brassóban, 1885. április 10-én.

H e o t ó l i t e r	Buza	legszebb	6.40
		közepes	6.—
		vegyes	5.70
	Rozs	legszebb	3.80
		közepes	3.60
	Árpa	legszebb	4.—
		közepes	3.60
	Zab	legszebb	2.40
		közepes	2.20
	Törökbuza		3.60
K i l o g r .	Kása		4.50
	Borsó		6.50
	Lencse		7.—
	Fuszulyka		4.30
	Lenmag		9.50
	Burgonya		1.—
	Marhahus		—44
	Disznóhus		—48
	Juhhus		—
	Faggyu (friss)		—32

Brassai piaczi árfolyam.

Brassó, 1885 április hó 11-én.

Román papirpénz a 20 frankos	8.68 vétel	8.70 eladás.
» ezüstpénz a 20 »	8.60 »	8.65 »
Napoleon d'or (aranypénz)	9.86 »	9.90 »
Török lira	11.10 »	11.15 »
Orosz imperial	10.10 »	10.15 »
Arany	5.82 »	5.84 »
Orosz papirrubele	124.— »	125.— »

Felelős szerkesztő: Sztérenyi József.

Kiadótulajdonos: Alexi könyvnyomdája.

A **Kis hirdetőben** minden egyes szó beiktatása csak **2 krba** kerül s bélyegmentes, ha a hirdető felcíme és lakása meg nem nevezetik; ellenesetben 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

KIS HIRDETŐ.

Felvilágosítással ingyen szolgál a szerkesztőség vagy a kiadóhivatal. Levélbeli tudakozódásokra is pontosan válaszolunk, ha a postabélyeg megküldetik, a hird. szám megnevez.

KÖNYVEK
kerestetnek megvételre, ha tiszta és jó állapotban vannak s jutányosan megszerzhetők. — Árjegyzékek a szerkesztős. küldendők. 9

FOLYAMODVÁNYOK,
beadványok, mindennemű magyar és német levelezések, nemkülönben fordítások magyarból németre és

németből magyarra olcsón készíttetnek. Hol? — mondja e lapok szerkesztősége. 2

KERTÉSZ.
Egy ügyes kertész, ki e minőségben már működött és jó bizonyítványokkal is rendelkezik, állomást kap. Írásbeli ajánlatokat elfogad a kiadóhivatal. 3

EGY TÁRS
kerestetik egy jövedelmező tüzlethez a vidéken, a ki képes legyen legalább 3000 forintot az tüzletbe fektetni. Az tüzlet évi forgalma 25 ezer forint. Bővebbet a kiadóhivatalban. 4

SZAKÁCSNÉ.
Alkalmazást nyer egy jó szakácsné, ki e minőségben

urásoknál már működött s falura menni hajlandó volna. Tudakozódhatni ez iránt a kiadóhiv. 5

FÖLVÉTELEK
egy magyar fiu a könyvnyomdába tanoncznak, a ki legalább két gimnázialis v. reáliskolai osztályt végzett. Bővebb értesülés a kiadóhivatalban szerezhető. 6

ÁLLÁST KERES
egy jó bizonyítványokkal rendelkező intelligens fiatal ember. Ajánlatok (levélbelileg is) a kiadóhivatalba intézendők. 7

Egy ügyes
HIRDETÉSI ÜGYNÖK
rögtöni alkalmazást talál. — Felvilágosítás szerezhető kiadóhivatalunkban. 8

HIRDETMEÉNYEK

NEIDLINGER G.

Brassó, Nagy-utca, 492. szám alatt.

NEIDLINGER G.
Brassó, Nagy-utca, 492. szám alatt.

Az eredeti Singer-féle varrógépek Brassóban a The Singer Manufacturing Co. New-York (Amerika) egyetemesi ügynökénél

NEIDLINGER G. (79a) 1-10

Nagy-utca 492. sz. alatt kaphatók csak valódi.

Más cégű helybeli vagy vidéki varrógép-kereskedőknek az eredeti Singer-varrógépek továbbadásra **nem** adatnak, s így az ezektől **hamisan** Singer név alatt kibocsátott gépek csak **utánzott** bécsi vagy német gyártmányok.

Uj szálloda Brassóban!

Az belváros egy régi hiányát pótlendő, a klastrom-utca 11. számú ház alulirt tulajdonosa elhatározta, hogy a **főpiazctól 70 lépésre** fekvő, ujonnan épült, kétemeletes házat egy vállalkozónak **szálloda gyanánt** átengedi, — mely ház **nagy udvarán** kívül **csinos kert** is van. Bővebbet megtudhatni

Bartha István

haztulajdonosnál, Brassó, Klastrom-utca 11.

(78) 2-3

Szives figyelemre!

Tisztelettel alulirtó jelenti a nagyérdemű közönségnek, hogy lovainak nem elegendő elfoglaltsága miatt igen alkalmas két szekeret szerzett be magának, a melyekkel hetenként kétszer **Előpatakról** borvizet szállít **Brassóba**. Ennélfogva azon kellemes helyzetben van, hogy mindennemű **kiszállításokat** igen **jutányos áron** vállalhat el.

Ugyanezért jelenti a n. é. közönségnek, hogy készségesen elvállal helyben mindennemű **butor, áruk stb. szállítását** igen jutányosan, csak kérve a kocsiát egy vagy két nappal előbb alulirtótnál megrendelni.

Kelt Brassóban, 1885. április 5-én.

Alázatos tisztelettel

Márk Sámuel. Ó-Brassó 1. sz.

(76) 2-3

Kitűnő borok!

Jó hideg és meleg ételek. Kitűnő borok.

Vendéglő-megnyitás.

A Bolonya, kút-utca

„Fekete medve“

ezimű vendéglő már megnyitott és átadatott a forgalomnak, — miről ezennel tisztelettel értesítettük a n. é. közönség.

Jó asztali és dessert-borok.

kitűnő hideg és meleg ételekről, valamint gyors és pontos kiszolgáltatásról gondoskodva van.

Ugyanitt szép és olcsó szobák is kaphatók.

A nagyérdemű közönség szíves jóindulatát és tömeges látogatását kéri kiváló tisztelettel

Kászony Ferencz,
vendéglő-tulajdonos.

(77) 2-3

Szép és olcsó szobák. Gyors, pontos kiszolgáltatás.

Hölgyeink figyelmébe!

A negyed beállítással hőlégközlőnk figyelmébe ajánljuk a következő szaklapokat megrendelés vegett.

„Magyar Háziaszony“

Háziaszony, gazdasági és szépirodalmi hetilap, a magyar gazdaszonyok országgyűlésének hivatalos közlönye, mely már negyedik évfolyamában van és nagy elterjedésnek örvend. Megjelenik minden vasárnap „**Munka után**“ című ingyenes szépirodalmi melléklettel.

Előfizetési árak:
Egész évre 6 frt
Fél évre 3 „
Negyed évre 1 „
Egész évre 50 kr.
Fél évre 25 „
Negyed évre 12 „

Előfizetések legzélszerűben postaltalvánnyal a „Magyar Háziaszony“ kiadóhivatalába: Budapest, Váci-körút 20. sz. alá intézendők.

„Magyar Gazdaszonyok Lapja“

Háziaszony, gazdasági és szépirodalmi lap. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én „**Ösöndes órák**“ című ingyenes szépirodalmi melléklettel.

Előfizetési árak:
Egész évre 4 frt
Fél évre 2 „
Negyed évre 1 „

Előfizetések legzélszerűben postaltalvánnyal a „Magyar Gazdaszonyok Lapja“ kiadóhivatalába: Budapest, Zoltán-utca 13. sz. alá intézendők.

Mindkét lapból levelező-lapon való megkeresésre a kiadó-hivatalok ingyen és bérmentve küldenek mutatószámokat.

Mindkét lapból még kaphatók folyó évi teljes példányok. Előfizetések ezen két lap bármelyikére minden könyvkereskedésben és postahivatalnál is elfogadják.

A „Magyar Háziaszony“ vagy a „Magyar Gazdaszonyok Lapja“ járatásával minden magyar nő, gazdaszony sokat nyer. E hetilapok mindéggyükben a nők hivatalos és munkakörét teljesen átölő oly sok és változatos cikkek és közlemények jelennek meg, többnyire női kezek által írv, s a mellett szórakoztató közleményekkel anyanyira el van látva, hogy az előfizetési árt nem sajnálhatja reá egy nő sem, a ki ismeretkört szélesíteni és munkakörében tapasztalatait gazdagítani ohajtja.